

Guido

(maatwerker groendienst)

Een dag in het
leven van een
groenzorger

Beeld je in dat je met een zware vrachtwagen rijdt. Je rijdt snel, je hebt haast. Je moet ergens op tijd aankomen om je vracht te lossen, op tijd om een andere vracht weer op te laden. Je ziet ze in een flits wel staan, die vier mannen in fluo-oranje pakken. Verspreid over de wegberm zijn ze in de weer met bosmaaiers. Je zoekt aan hen voorbij en even later ben je hen alweer vergeten. Vandaag kijken we vanaf de andere kant. De kant van Guido Cools, 58 jaar en al dertig jaar aan de slag bij de groendienst van Lidwina. Kom mee, en beleef een dag met Guido.

Guido is een grote, stoere verschijning in een groen-oranje werkpak. 'Lidwina Green' pronkt op zijn borst. De zwarte veges op zijn werkbrommer, jas en mondkapje vertellen dat hij er al een stevige werkdag buiten heeft opzitten. Wijze haren lopen van onder de zijanten van zijn groene pet over in sympathieke stoppels. Dan beginnen de woorden te rollen. Zijn ogen blinken. Zijn handen praten mee.. Trots op zijn werk, trekt Guido je mee in zijn wereld: de wereld van groenzorg in de openbare ruimte. In bermen en perken. Een wereld van geurig gras, lawaaiig verkeer, bosmaaiers, snoeischaars en kameraadschap.

De werkdag begint al vroeg...

Guido vertelt. En jij, lezer, mag je verbeelding even helemaal open zetten. Om in gedachte een werkdag op pad te gaan met Guido en zijn makkers. Om je daar even thuis te voelen. Guido drinkt thuis koffie, en maakt boterhammen klaar in de keuken die zijn broer Ludo heeft gemaakt. Dertien jaar geleden renoveerden Guido en zijn broer dit huis grondig. Guido is fier op de trap, die ooit helemaal scheef hing en er nu zo stevig uitziet dat er een olifant naar boven zou kunnen

lopen. In de tuin alleen gras. Op het werk is er al genoeg groen te onderhouden, lacht Guido.

Dan gaat Guido met de brommer naar Lidwina, waar hij meestal als eerste van de ploeg toekomt. Hij trekt zijn werkkleren aan en laadt alvast de camionette in om op tijd te kunnen vertrekken. Het jongere volk arriveert iets later. Guido geeft hen nog wat instructies (mannen, dit moet nog hier en dat daar) en de ploeg stapt in. Geen plezieriger begin van een werkdag dan een uur geplaagd en gezever tussen Mol en de werkplek in Hoogstraten. Dat plezier loopt als een rode draad doorheen de dag.

Aan de slag

Ze parkeren de camionette, verspreiden zich langs de weg en beginnen eraan. Iemand zet een gestreepte kegel neer. Die maakt het verkeer erop attent dat hier mensen aan het werk zijn. Door de oorbeschermers klinkt alle geluid dof. De luchtverplaatsing van elke passerende wagen is goed te voelen. Af en toe doet Guido met beide handen hevig teken naar aanstormende vrachtwagens: 'rustig! rustig!' Als je zo dicht bij snel verkeer je werk doet, voel je pas hoe gehaast iedereen onderweg is. Hoewel de groenzorgers weten dat ze veilig staan, maakt het voelen van die nabije snelheid hen soms toch wat zenuwachtig.

Guido kan zijn hoofd koel houden. Hij vertelt over die keer dat een ploegmaat zijn haagschaar in de haag had laten vallen. Toen hij die weer wilde oppakken, raakte hij gekwetst. Overal bloed! Zijn vingers heeft hij gelukkig nog. Een andere keer was het hard schrikken toen een vrachtwagen achterop de camionette inreed, die er helemaal schots en scheef uitkwam. Guido heeft veel gezien en geleerd doorheen de jaren. Altijd kalm blijven is heel belangrijk, weet hij.

Wanneer het werk gedaan is, ziet Guido nog een plekje waar de jongere mannen overheen hebben gekeken. 'Hier joem, dat stuk is nog niet gedaan, en hier zijn ze precies iets vergeten uittrekken. Doe dat nog maar rap.' Dan komt ploegbaas Mark kijken. Als die zegt dat het goed is, kunnen de mannen trots zijn op hun werk.

En dan valt de avond

Terug bij Lidwina wordt de camionette weer uitgeladen. Iedereen kleedt zich weer om. Guido rijdt weg op zijn brommer. Naar zijn fijn huis waar hij, zoals elke dag, een avondmaal voor zichzelf zal klaarmaken. Vandaag schnitzel met ettekes en peekes, en petessie.

Na de afwas zet hij zich in de zetel om naar radio Gompel te luisteren. Morgen wacht er een ander werkje: het tennisplein rechtekken met de poutrel. 'Precisie-werk', weet Guido. 'Dan moet ge er goed bijblijven met uwe kop!'

Zal je ooit nog op dezelfde manier langs een wegberm rijden?
Of zal je, vanaf nu,
Guido zien staan,
even gas lossen
en een duim in de lucht steken?
Hij zal er blij mee zijn.

Liever luisteren dan lezen? Beluister onze podcastserie
CONTENTEMENT op lidwina.eu/straffeverhalen

Fotografie: Duizend Woorden

In gesprek met Guido Cools

Guido Cools werd geboren in 1963 en woont in Mol, al 13 jaar in zijn eigen huis dat hij samen met zijn broer opknapte. Op wat poetshulp na doet hij alles zelf.

Zijn moeder verloor hij als kind al, zij was toen pas 42. De dood van zijn vader die bij hem woonde, was enkele jaren geleden een ferme klop. Guido denkt er nog vaak aan terug. Hij was ne goeie mens, ze konden het goed met elkaar vinden en zorgden voor elkaar.

Nu woont hij alleen, maar zijn 6 broers en zussen (Guido is de oudste) wonen niet veraf en springen al eens binnen. En tijdens weekends en verlof trekt hij er steevast op uit met zijn brommer om hen te bezoeken.

Auteur / Kristien Fransen, Zinspeling bvba